

архимандрит Рафаил (Карелин)
У СРЦУ ИЗВОРА ЖИВОТА И СМРТИ (2)

Зашто су савремени људи несретни? Зато што је грех, на који су се привикли и са којим су се сродили узео од њих оно што је најдрагоценије и незамењиво: чистоту срца и целомудерност. У чистоти је велика радост и светлост, а у греху је тама и туга. Чак мислени греси и страсна маштања у душу уносе метафизичку хладноћу и пустош. Душевни премор има своје нематеријалне бакциле и вирусе, који живе и размножавају се у моралној прљавштини као што се муве и црви размножавају у гомили смећа и трулих отпадака. Ову прљавштину људска душа свакодневно конзумира.

Како постати срећан? Како стећи истинску, а не илузорну срећу? Како сачувати радост која није преварна попут ноћне сени и која неће одлетети као птица? Да би се то постигло, треба се, као са најљућим непријатељем, борити са грехом, зачетим у срцу. Људско је срце велика тајна. У срцу се сумира читав живот човека и сво искуство његове душе. Ништа се у животу не дешава што не оставља последице, све оставља печат, запечаћен невидљивим словима, на сећању срца. Цар Соломон је писао: „Више од свега чувај срце своје, јер је у њему извор живота“. Стога треба непрекидно чистити срце од греха, покајањем и молитвом, да мртве воде, које истичу из ада, не би у њему наше своје властите базен.

Бог је огањ који загрева срце, а ђаво је хладан као леш. Срце које је кроз грех предано демону из себе зрачи некаквом мртвачком хладноћом и тананим смрадом трулежи који који интуитивно осећају људи из

околине таквога човека. Трагедија савремених хришћана је у томе што они заборављају на оно најглавније у духовном животу: на чување срца. На неопходност да га ограђују од мутних потока греха који земљу претварају у духовну пустињу и врелу мочвару страсти.

Савремени хришћани, погружени у бриге о спољашњем, заборавили су на бригу о сопственом срцу – центру живота, акропољу душе, царској ризници у којој треба да се чувају нетрулежна богатства – дарови благодати. А ђаво ни на тренутак не заборавља на човека: он непрекидно стреми да завлада над срцем, да га обмане, пороби, да га учини својим престолом. Ако размотримо помисли које се рађају у срцу, у њему нећемо видети лик Божји, већ безличје греха.

Проклетство нашег времена је у томе што смо заборавили да је благодат Божја света и чиста и да се не може сјединити са грехом. Зато, без обзира на посету храмовима и светим местима, домаће молитве и читање духовних књига, наше срце остаје празно, као пробушена посуда којом захватају воду. Срце предано страстима и гресима не може да стекне и задржи благодат. Такво је срце налик на запуштени врт без ограде, или на оронули дом без врата и прозора, где улази свако ко пожели. Страсно срце се противи речима молитве, одгурује их од себе и молитва губи животну силу, постаје површна и мртва. Од такве молитве човек не добија духовну утеху и стога са нестрпљењем чека њен крај.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ОСАМНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА
преп Ефросинија, преп. Ефросинија Суздаљска
преп. Сергије Радоњешки
Лк. 5, 1 - 11, зч. 17; 2Кор. 9, 6 - 11; зч. 188.

архимандрит Андреј (Римаренко)
НА НЕДЕЉУ 18 ПО ДУХОВДАНУ

Претпрошле недеље је света Црква нашој пајњи предлагала Јеванђеље „О талантима“. Талант је она сила коју нам Господ даје ради испуњавања његових заповести о љубави према Богу и ближњем. Прошла недеља нам је показала примену тог таланта у животу – једна мајка је имала болесну ћерку. Мати је припала Христу: „Помагај!“, а Христос је ћутао. Тада су апостоли почели да говоре Христу, указујући на њу – на ову Хананејку. Христос им је одговорио: „Ја сам дошао деци. Није добро узети хлеб од деце и бацили псима“. Тада је Хананејка повикала: „Али и пси једу мрве које падају са трпезе господара њихових.“ Ту се у њеној свести пројавило потпуно смирење, а као одговор на ово најдубље смирење Господ се сажалио над њом и рекао: „О жено, велика је вера твоја! Нека ти буде како хоћеш.“

А ево данашњег Јеванђеља о чудесном риболову које нам по-

казује како се тај исти талент, по Јеванђелској речи „употребљен на делу“, то јест примењен на живот, пројављује у безусловном послушању и поверењу речи Господњој и даје плод вере. Шта је то заправо вера? У чему се састоји процес вере? Одговор на ово питање даје нам данашње Јеванђеље.

Христос проповеда на Генисаретском језеру. Проповед се завршила. Две лађе стоје на обали. Христос је проповедао са једне од њих. Овде се он обраћа апостоли Петру и говори: „Отисни се на дубину и баци мрежу“. Петар одговара: „Учитељу, читаву смо се ноћ трудили и нисмо ништа уловили“. А апостоли су били опитни риболовци, познавали су законе мора: Ако већ током ноћи није било улова, онда га прего дана нипошто не може бити. И Петар ово саопштава Христу, али додаје: „на твоју реч бацићу мрежу“. И бацише. И чудо се десило. Лађе су се толико напуниле рибе да су почели да тону. Тада апостол Петар пада пред Спаситеље-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

ве ноге и говори: „Иди од мене Господе, ја сам човек грешан“ .

Ево процеса вере. Апостол је знао да се риба није могла уловити. Али он прима Христове речи у себе и ову вољу, сада већ Христову, испуњава. И шта се дешава? Чудо? Да, чудо! Али

послушао је Христа и бацио мреже. Послушао је Христове речи. А где су те речи за нас? У Јеванђељу – ето где. Уколико знамо Јеванђеље и примењујемо га у животу – откриће нам се наш живот у Христу. Тада ће и његово васкрсење за нас постати

Неопходно је да срце своје побуђујемо на молитву, иначе ће сасвим пресахнути. Љубав према Богу, искреност и једноставност јесу својстава молитве. Ми треба да се молимо духом, будући да је Бог Дух, а не тело. Ми треба да се молимо истином, а не лажу, будући да је Бог истина. Исто треба рећи и о молитви светитељима. Немој их призивати само устима, будући да немају уста, гласа или нечега телеснога. Напротив, призивај их срцем и пламеном душом и они ће те чути. Јер, сродан сроднога тражи. Да, тело и крв не могу наследити Царства Божијега (1.Кор.15,50), већ дух чисти, који гори љубављу према Богу.

свешти њраведни Јован Кронштатски

није главно чудо у обилном улову, премда и сам улов јесте чудо. Главно чудо је у том преображају душе који се десио у Петру. Он је сагледао себе, своје биће. „Иди од мене Господе, је сам грешник!“ Ето у чему је процес вере: Примити у своје срце Христове речи, испунити их... и тада се открива оно што је најважније за наше спасење, за наш унутрашњи живот.

Људи говоре: ја не верујем. Шта то значи? Ово значи да ти не испуњаваш учење Христово. Јер уколико би само покушао да га испуниш, премда једну заповест Христову, и теби би се открила суштина твог живота. Али ти не желиш да ово учиниш и зато говориш: „ја нисам верник“. А како покушати? Исто као и апостол Петар. Упркос читавом свом рибарском искуству

реалније него физички свет који нас окружује. Испуниће наше срце радошћу неизреченом, радошћу вечног постојања, којој радости неће бити краја...

Само узмите Јеванђеље у руке, само покушајте да га примените на сопствени живот... узмите све што вам света Црква даје. Тада ће се и над вама десити чудо, веће него чудесни улов. Откриће вам се сами Христос, онако како се он открио и Петру. Тада ћете и ви дубоко у свом срцу рећи: Грешан сам Господе! А грешан значи: болестан сам и потребан ми је лекар. А ко је лекар срца? Једини Христос!

Господе, ти видиш немоћи и греховне ране нашег срца, које нам сметају да испунимо твоје учење, твоју реч. Исцели нас и помози да почнемо нови живот!

свешти владика Николај
ЦРКВА И РЕВОЛУЦИОНАРНА ПЕДАГОГИКА

И наш век требао би да пусти своју децу да приђу Христу. Овај наш век радио- телеграфије и аероплана не би ништа изгубио, а много би, много, добио, кад би децу своју привео Христу на благослов. Техничка култура нашег времена, подједнако корисна и штетна, није смањила зло у свету, а смањила је код људи моћ револтирања против зла. Против зла се људи револтирају или из егоистичких или

Не један човек, но цела једна генерација треба да буде спремна за овакву револуцију против зла. Зато пустите, браћо, децу нека приђу Христу, нека се запоје духом Христовим, духом највеличанственије и најбоље револуције против зла. Револуционишите децу своју против зла, и - васпитали сте их. Гле, сви ви желите васпитану децу, а мало их ко од вас васпитава, јер мало ко од вас зна како да се дух потребан овоме времену. Пресићено је

Човјечанство само себе убија кроз грјех, и сваки човјек чини то исто. Узбуркујући се, узбуђујући се злом, разудављујући своје најприземније нагоне, човјечанство себи спрема страшну судбину, као што то чини и сваки човјек који иде тим путем. Онај који сије вјетар - жање буру. И ето, над тим, јединствено важним питањем - "нема се кад" замислити... "Живи (садашњим) тренутком", "шта треба да деси - десиће се" - одмахује саму себе душа од - у њој гореће - истине, а та истина каже да душа мора да уђе у себе, да се усредсреди, да проучи привезаности свог срца и поразмисли о свом удјелу у вјечности. Творац свијета је заповиједио човјеку да се брине само за данашњи дан; свијет наређује човјеку да се брине само за "садашњи тренутак", утапајући човјека у море брига о читавом животу!

архиејиској Јован (Шаховској)

из религијских мотива. Револуција из егоизма појединаца или масе брутална је и краткорочна; револуција на вери основана пак хумана и дугувечна. Наше техничко време, баш зато што је оно једнострано богато само у техничкој култури, потребује више но ма које друго време једну револуцију људи на вери засновану.

ово време духа техничкога, духа егоистичке револуције, духа млаке хуманости, полу - и полумера и потајног пактирања са злом. Један нов дух потребан је, дух мушке револуције против зла, надахнуте духом Божијим.

